

dona emprenedora

«M'agrada molt la meua feina. Per a mi, cada dia és de festa i de treball»

► Team Spirit és una empresa fruit de l'entusiasme desbordant de la seva creadora. Ha vist en l'estrès dels directius i les noves tendències de recursos humans un veritable nínxol de mercat. No s'ho ha pensat dues vegades: ha fet, de la seva vida, la seva feina.

Àngels Gómez Ayala
Barcelona

L'ànima de l'empresa és Mercedes Carrió». Aquesta contundent frase és el primer que es llegeix a la pàgina web de Team Spirit, firma que es dedica a organitzar esdeveniments per a les empreses. La nova forma de motivar els treballadors i els directius. Com a forma d'alliberar l'estrès i per poder continuar suportant la pressió dels caps, dels clients i sovint dels mateixos companys, no hi ha res millor que llançar-se amb tirona o pujar en globus aerostàtic. Res com la distància. És com portar els executius de colònies, com quan eren petits. «Fem equips de deu o dotze per-

«Quan la gent està contenta té una relació més autèntica, això és el més gratificant de la meua feina»

sones, i així aprenen a treballar en equip, es juga i es treballa». És la filosofia de les escoles bressol adaptada a la formació d'executius i de treballadors. Segons Carrió, normalment es fa com a reconeixement als treballadors com un dia de festa. «Habitualment es fa en dies feiners, com qui organitza un dinar o un sopar d'empresa».

Hi ha la variant de l'outdoor, que és aprendre mitjançant la diversió. Potenciar el component lúdic. I després també organitzen els indoor, basats en la primera part i amb una anàlisi afegida posteriorment. Això es fa en grups més petits i solen durar dos o tres dies. S'aprofiten les jornades de directius o les estades en un hotel, per fer-los practicar esports de risc. Team Spirit vol englobar els quatre elements naturals, i per volar per Montserrat tenen un globus; no en va Mercedes Carrió és una de les primeres dones pilot de globus aerostàtic, i sembla com si es mirés la vida pujada en el seu globus.

Va donar el salt de treballar per compte d'altre a ser la seva pròpia ama, com a resposta a la pregunta que es va fer un bon dia i que gairebé tothom ens fem tard o d'hora: «Pensava, què és el que vull fer gran?»

A primer cop d'ull sembla que, efectivament, Mercedes Carrió respon al perfil de dona emprenedora. I el seu passat en dona fe. Tot i no haver acabat la carrera d'economia, ha exercit com a directiva administrativa i posteriorment com a directora comercial. Tot durava mentre es mantenia l'esperit, però quan començava a avorir-se, simplement ho deixava: «Mai no m'ha faltat feina en aquest sentit».

Una dona liberal, evolució d'una nena inquieta, segons comenta: «Sempre he portat una doble vida, sempre he estat molt moguda, molt liberal, però tocant de peus a terra».

«Ja al col·legi era la típica nena

MERCÈ CARRION ha trobat un nínxol de mercat en l'oci

mult estudiosa, però també era la que anava a demanar-li al director si ens deixava jugar a jocs de nens. Era la més reivindicativa».

La seva feina és la seva vida, i és que quan feia d'economista i tenia vacances, invertia el seu temps de devoció «organitzant coses».

Tenir una feina que toca tan de prop l'esbargiment suposa no tenir gaire temps.

Va muntar l'empresa i després va fer un curs, a la Cambra de Comerç de Barcelona, de formació de dones emprenedores.

Va passar el pitjor moment arran de l'11 de setembre: «Vaig patir una davallada molt important. Molts dels meus clients se'n van veure afectats, i fins i tot alguns empleats van morir a les torres bessones».

Es considera una dona emprenedora «excepte en els cèntims».

La conclusió que en treu és que les empreses són molt conservadores en general. A la gent li costa arri-

car-se, «però un cop ho han provat hi tornen».

No ha passat cap moment d'incertesa. La seguretat en ella mateixa és un veritable coixí: «Sí tens les coses clares, no has de tenir por». La cara amarga de la seva vida és el que ella anomena «el peatge

«No val la pena deixar aquesta vida per cinc minuts de baixada moral. Hi trobo moltes satisfaccions»

que s'ha de pagar. Estic molt plena de feina, i hi ha certa solitud, en el sentit que en el cercle d'amics tinc algun desajust. Però a la vida sempre has de pagar un peatge, i tinc assumit que aquest és el meu». Va triar dependre només d'ella

mateixa i renunciar a la «tranquil·litat d'un sou, i ara que ja tinc la família independitzada, passo a dependre exclusivament de mi. És com una vàlvula d'escapament. He de reconèixer que m'omple molt». A la vida no ha patit gaires rebuigs: «D'entrada no, però quan expliques qui ets i què fas, a la majoria d'homes els fas por».

Ha estat esposa i mare, però no va acabar aquí: la seva empena l'ha dut a una mena de recerca permanent, i «ara estic contenta i feliç, i penso que no val la pena deixar aquesta vida que porto per cinc minuts de baixada. Aquests buits que tinc a la vida els acabo d'omplir amb més satisfacció personal». Carrió forma part del que ella anomena «col·lectiu emprenedor», perquè dona «una oportunitat a la vida als assalariats». Hi ha una dependència mútua dels dos móns. Li agrada la seva feina perquè la seva motivació és la gent que motiva.